

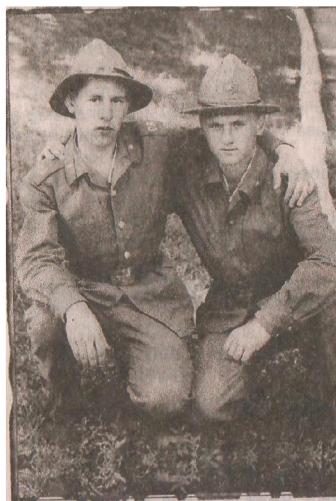
Людына, А. Фотаздымкі апавядоць, або падарожжа па нязведеных старонках гісторыі / А. Людына // Зара (Бешанковічы). – 2018. – 13 лют. – С. 3.

Фотаздымкі апавядоць, Падарожжа па нязведеных старонках гісторыі

29 год мінула з дня вываду савецкіх войск з Афганістана, але з цягам часу афганскі боль не сціхае. Сярод тых, хто прайшоў праз афганскі горан – шмат знаёмых, пра каго газета не раз пісала, людзей шаноўных і паважаных. Вось і вырашылі мы наведацца ў гісторыка-краязнаўчы музей, каб зрабіць падарожжса па яничэ нязведеных старонках гісторыі «вайны за ракой».

У фондах музея сярод іншых рэчаў захоўваецца спіс нашых землякоў, якім давялося выконваць свой інтэрнацыянальны абавязак у Рэспубліцы Афганістан. Іх 55 – мужскіх, верных прысязе, Радзіме і воінскаму абавязку сыноў бешанковіцкай зямлі. Напрыклад, маёр Валерый Віктаравіч Сафонаў і пратарышчык Канстанцін Мікалаевіч Зvezдзянкоў узнагароджсаны ордэнамі Чырвонай Зоркі і «За службу Радзіме ва Узброеных Сілах СССР» трэцій ступені, маёр Фёдар Іналітавіч Яжэнкін – ордэнам «За службу Радзіме ва Узброеных Сілах СССР» трэцій ступені і медалём «За адвагу», радавы Ігар Мікалаевіч Скуратаваў адзначаны медалямі «За адвагу» і «Войну-інтэрнацыяналісту ад узячнага афганскага народа», капітан Аляксандр Іванавіч Карапеў – ордэнам Чырвонай Зоркі. Спіс гэтых можна працягваць.

ПАД СПЯКОТНЫМ СОНЦАМ БАГРАМА



У акопах на далёкай зямлі Поўдня апынуліся тыя, каму было па 18—19 гадоў. Яны перасягнулі парог сталасці і пакідалі бацькоўскія хаты, расставаліся з любімымі, думаючы, што гатовы да выпрабаванняў. І ніхто з навабранцаў не ведаў, што чакае іх, учарашніх хлапчукоў, там, у далёкім Афганістане. Прыйдзеца вучыцца забіваць і абаранняцца, выжываць у неймаверных умовах: пякучае сонца, пясчаныя буры, бязводдзе, спякота днём, холад ноччу (асабліва ў гарах), перабоі з харчаваннем, змеі, скарпіёны, небяспечныя захворванні – усё гэта закаляла харктар. На сабе выпрабоўвалі, што такое дружба і зрада, смерць і жаданне жыць.

Трымаю ў руках чаргавае фота, на ім два сябры-ваеннаслужачыя. На адвароце надпіс: «Ташкент. Лета 1985 года. Туркестанская ваенная акруга», а да фотаздымка прыкладзены ліст, дзе не зусім роўнымі літарамі наспех напісана аўтабіографія: «Я, Алег Анатольевіч Аксёнаў, нарадзіўся 15 студзеня 1967 года.

Школу скончыў у Рубяжы ў 1983 годзе. Год працаваў у калгасе імя Іліча трактарыстам, а 15 красавіка 1985 года пайшоў у армію. Служыў радавым у Баграме ў лётных войсках. Абарањялі аэрадром і хадзілі на аперацыі ў горы. Лічыўся механікам-вадзіцелем».

Алег Анатольевіч і сёння жыве на бешанковіцкай зямлі, працуе механізатаром у ЗАТ «ААБ-Агра Наватар». Плённа працуе ў аграрным комплексе раёна і імкнецца быць карысным землякам. У калектыве карыстаецца заслужаным аўтарытэтам і павагай.

Анжэла ЛЮДЫНА
Фота з фондаў музея